

κας φιλίας και ἐλευθερόνησαν τὰ παλαιὰ των πάθη διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος. Ὅλον τὸν καιρὸν ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ προσδιωρισμένη ἡμέρα εἰς αὐτὰ ἐκαταγίνοντο. Τέλος ἐσυνάχθησαν καὶ ἐβγήσαν εἰς τὰς 22 Μαρτίου (α) εἰς τὰς Καλάμας ὁ Π. Μαυρομιχάλης, οἱ Καπετανάκιδες, οἱ Κουμουνδουράκιδες, ὁ Π. Μούρτσιος, ὁ Ἀναγνωσταρᾶς, ὁ Π. Κεφάλας, ὁ Νικήτας Σταματελόπουλος, ὁ Ἀρχ. Φλέσας, ὁ Μῆτρος Πέτροβας καὶ λοιποὶ καπεταναῖοι μετὰ 2,500 στρατιώτας Μανιάτας καὶ ἄλλους, ὅπου ἀμέσως ἐπαραδόθησαν οἱ Τούρκοι τῶν Καλαμῶν εἰς τὸν Π. Μαυρομιχάλην. Αὐτὸς ἦτον τότε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κινήματος καὶ ἔπειτα ὅπου εὐρίσκετο εἶχε πάντοτε τὴν ἀρχηγίαν εἰς τοὺς Μανιάτας.

Μετὰ ταῦτα ἔκαμαν οἱ καπεταναῖοι συμβούλιον πῶς νὰ ἐξαπλώσουν τὴν ἐπανάστασιν ἀπεφασίσθη λοιπὸν ἄλλοι νὰ πᾶν νὰ πολιορκήσουν μαζί με τοὺς ἐντοπίους τὰ φρούρια τῆς Μεσσηνίας, Μεθώνην, Κορώνην καὶ Νεόκαστρον (β), οἱ δὲ γέροντες Π. Μαυρομιχάλης, Ἰωάννης

(α) Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀρχισεν ἡ ἐπανάστασις εἰς τὰς Πάτρας καὶ μίαν ἡμέραν πρωτίτερα εἰς τὰ Καλάβρυτα. Πакτοῦ λοιπὸν εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐγείρε συγχρότως ἡ ἐπανάστασις. Ἀλλὰ περιεργαί εἶναι πῶς ἐχώρησεν εἰς τὸν νοτὸν τοῦ κυρίου Τρικούπη (Ἱστορ. Α. 85) ὅτι αὐθιμὲρον ὅσοι καπεταναῖοι ἦσαν εἰς τὴν Μάρην, ἀκουσαν τὴν ἐπανάστασιν τῶν Πατρῶν καὶ ἐκινήθησαν. Τὰ αὐτὰ λέγει καὶ ὁ Π. Πατρῶν εἰς τὰ ἀπομνημονεῦματά του σελ. 18 καὶ φαίνεται ὅτι ἀπὸ ἐδῶ ὁ Ἱστορικός μας τὰ ἔλαβεν.

(β) Οἱ Ἑ.λ.ἠγες καθὼς ἐπῆσαν τὰ ἄρματα εἰς τὰ χέρια ἔκλεισαν εἰς ὅλα τὰ μέρη τοὺς Τούρκους ὅπου εὐρέθησαν εἰς τὰ φρούρια τῆς Πελοποννήσου. Δεκέβ. δὲ πολιορκίαι ἐγέναν

